

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 14 เทศกาลธรรมดาปี A

(วันที่ 9 กรกฎาคม ค.ศ. 2017)

พี่น้องที่รัก พระเยซูเจ้าของเราทรงเป็นนักเทศน์พเนจร พระองค์ทรงเป็นอาจารย์ที่เดินทางเทศนาสั่งสอนไปเรื่อย ๆ หลายครั้งประชาชนที่พระองค์ทรงพบปะระหว่างทางส่วนใหญ่เป็นประชาชนสามัญธรรมดา พวกเขาเป็นกลุ่มชนที่ยากจนและต่ำต้อยในสายตาของบรรดาผู้นำทางศาสนาและผู้ปกครองบ้านเมืองในสมัยนั้น พวกเขาต้องทำงานหนักเพื่อเลี้ยงครอบครัวจนแทบจะไม่มีเวลาให้กับอย่างอื่น ยิ่งกว่านั้น ในชีวิตทางศาสนาพวกเขาต้องถือตามกฎเกณฑ์มากมายซึ่งบรรดาผู้นำทางศาสนาได้กำหนดไว้สำหรับพวกเขา พวกธรรมจารย์และชาวฟาริสีได้ทำให้ศาสนาที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากบรรดาบุรุษซบซอมมากยิ่งขึ้น พวกเขาได้ออกกฎเกณฑ์เพิ่มขึ้นมากมายจากบทบัญญัติที่โมเสสได้รับจากพระเจ้า ผลที่ตามมาคือบทบัญญัติเหล่านั้นได้กลายเป็นสิ่งที่ไม่สามารถปฏิบัติตามได้สำหรับคนยากจนทั้งหลาย บทบัญญัติจึงกลายเป็นแอกที่หนักอึ้งสำหรับพวกเขาและทำให้จิตใจของพวกเขาไม่สงบ พวกเขา รู้สึกว่าตนเองไม่บริสุทธิ์และทำผิดต่อพระเจ้า พวกเขาไม่มีความสุขกับการรับใช้พระเจ้าเลย

ในพระวรสารวันนี้พระเยซูเจ้ากำลังตรัสกับประชาชนกลุ่มนี้โดยตรงว่า **“ท่านทั้งหลายที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาพบเราเถิด เราจะให้ท่านได้พักผ่อน ”** (มธ 11:28) การพักผ่อนที่พระองค์ทรงสัญญาขึ้นเป็นการปลดปล่อยพวกเขาจากความรู้สึกที่ว่า การรับใช้พระเจ้าเป็นภาระหนักและน่าเบื่อ พระองค์ทรงปรารถนาที่จะทำให้การรับใช้พระเจ้ากลายเป็นความสุขใจและการพักผ่อน ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเชื่อเชิญพวกเขาให้สลัดแอกเก่าที่ขัดขวางพวกเขาไม่ให้เข้าถึงพระเจ้าและมารับแอกใหม่ที่ จะนำพวกเขาไปสู่ชีวิตนิรันดร **“จงรับแอกของเราแบกไว้ และมาเป็นศิษย์ของเรา เพราะเรามีใจสุภาพอ่อนโยนและถ่อมตน จิตใจของท่านจะได้รับการพักผ่อน ”** (มธ 11:29) แอกที่พระองค์ทรงพูดถึงประกอบด้วยบทบัญญัติเพียงประการเดียวเท่านั้น นั่นคือ บทบัญญัติแห่งความรัก

เมื่อพระเยซูเจ้าทรงพูดถึงบางสิ่งในฐานะ **“แอกที่ต้องแบกไว้”** พระองค์ทรงต้องการชี้ให้เห็นว่า สิ่งนั้นสำคัญและขาดไม่ได้ ในแง่หนึ่ง คำพูดของพระเยซูเจ้าในพระวรสารวันนี้เป็นเรื่องน่าแปลกใจไม่น้อย เพราะปรกติแล้วสิ่งที่พระองค์ทรงเรียกร้องให้ทำมักจะเป็นเรื่องยาก ทางที่จะนำไปสู่ชีวิตนิรันดรซึ่งพระองค์ทรงนำเสนอเป็นทางเล็กและลำบาก มีน้อยคนที่จะเดินบนเส้นทางสายนี้ ประดุจที่พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้ผู้ติดตามพระองค์ก้าวผ่านเป็นประตูที่แคบ อย่างไรก็ตาม ในพระวรสารวันนี้พระองค์ทรงบอกว่า แอกของพระองค์อ่อนนุ่มและภาระของพระองค์ก็เบา (เทียบ มธ 11:30) ที่เป็นเช่นนี้คงไม่ใช่เพราะเหตุผลอื่น นอกจากความจริงที่ว่าเราแต่ละคนต้องแบกแอกขึ้นนี้ด้วยความรัก นักบุญเอากุสติน พระสังฆราชแห่งเมืองฮิปโป พูดไว้อย่างถูกต้องว่า **“Ama, et fac quod vis: รักและจงทำสิ่งที่ท่านปรารถนาเถิด”** นั่นคือ ทำอะไรก็ได้ แต่ขอให้ทำด้วยความรัก และเราจะรู้สึกว่าสิ่งที่เรากำลังทำนั้นเป็นความสุขอย่างหนึ่ง ธรรมชาติของท่านหนึ่งเล่าให้พ่อฟังว่า ขณะที่ท่านกำลังเดินไปเยี่ยมมัสตบรูซตามบ้าน ท่าน

พบเด็กคนหนึ่งกำลังแบกน้องชายไว้บนหลัง ท่านจึงถามเด็กคนนั้นว่า “หนูไม่หนักหรือ?” เด็กคนนั้นตอบทันทีว่า “ไม่ครับ เพราะเขาเป็นน้องชายของผมเอง” เหตุผลที่ทำให้เด็กคนนั้นไม่รู้สึกว่าสิ่งที่เขากำลังทำอยู่หนัก เพราะเด็กอีกคนหนึ่งเป็นน้องชายของเขาและเขารักน้องชายคนนั้นมากด้วย ถ้าไม่ใช่ น้องชายของเขา เขาอาจจะรู้สึกว่ามันเป็นแอกที่หนักสำหรับเขาก็ได้

นักพระคัมภีร์ท่านหนึ่งพยายามอธิบายว่าทำไมแอกของพระเยซูเจ้าจึงอ่อนนุ่มและเบา ท่านบอก ว่าในสมัยของพระองค์ เมื่อชาวยิวจะไถนา พวกเขาจะใช้วัวสองตัวและใส่แอกยาวอันเดียวไว้บนคอวัวทั้งสองตัวเพื่ออำนวยความสะดวกให้พวกมันเดินไปในทิศทางเดียวกัน เมื่อพระเยซูเจ้าทรงเชิญชวนให้เรารับแอกของพระองค์แบกไว้ พระองค์คงมีภาพนี้อยู่ในใจ ด้วยเหตุนี้ เราอาจถามตัวเองว่า แล้วใครละคือคนที่ช่วยเราแบกแอกดังกล่าว? พอลึกคิดว่าคนที่ช่วยเราแบกแอกคงไม่ใช่ใครอื่นนอกจากพระเยซูเจ้าพระองค์เอง อันที่จริง แอกเป็นของพระองค์และพระองค์ทรงเพียงเชิญชวนเราให้มาเป็นเพื่อนร่วมทีมกับพระองค์ ดังนั้น แอกของพระเยซูเจ้าจึงไม่ใช่เพียงแอกจากพระเยซูเจ้า แต่เป็นแอกที่เราแบกพร้อมกับพระองค์ด้วย การรับเอาแอกของพระเยซูเจ้ามาแบกไว้จึงเป็นการร่วมทีมกับพระองค์ การร่วมชะตากรรมเดียวกันกับพระองค์ และการร่วมมีส่วนในพันธกิจเดียวกันกับพระองค์นั่นเอง ถ้าเรายอมรับเอาแอกของพระเยซูเจ้าไว้ เราจะไม่แบกแอกนั้นโดยอาศัยกำลังความสามารถของเราตามลำพัง แต่เราจะแบกแอกนั้นพร้อมกับพระองค์โดยอาศัยพลังกำลังที่มาจากพระองค์

พี่น้องที่รัก เราทุกคนที่อยู่ที่นี่ล้วนมีภาระหน้าที่และพันธกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระเยซูเจ้าด้วยกันทั้งนั้น อาจจะมีมากหรือน้อยแตกต่างกัน ถ้าเราจะเปรียบเทียบสิ่งเหล่านี้ก็คงไม่ต่างจากแอกที่พระเยซูเจ้าเชิญชวนเราแต่ละคนให้รับแบกไว้ ถ้าเรารู้สึกว่าแอกดังกล่าวหนักและน่าเบื่อ เหตุผลประการหนึ่งอาจเป็นเพราะว่าเราไม่ได้รับแบกแอกนั้นไว้ด้วยความรัก เมื่อไม่มีความรัก แอกที่เรากำลังแบกก็ขาดความหมาย แต่เมื่อเราแบกแอกนั้นไว้ด้วยความรัก เราจะรู้สึกว่ามีความสุขที่มีส่วนร่วมในพันธกิจเดียวกันกับบุคคลที่เรารัก สิ่งหนึ่งที่เราไม่ควรลืมคือ เราไม่ได้แบกแอกคนเดียว แต่พร้อมกับพระเยซูเจ้า พระองค์ทรงอยู่เคียงข้างเราเสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงเวลาที่เราประสบปัญหาและความทุกข์ยากลำบากมากที่สุดในชีวิตเรา คนอื่นอาจจะทิ้งเราไป แต่พระเยซูเจ้าจะไม่มีวันทอดทิ้งผู้ที่เป็นของพระองค์ พระองค์จะประทานพลละกำลังแก่เรา คอยให้กำลังใจ และร่วมแบกภาระและแอกอันนั้นไปพร้อมกับเรา พอลึกคิดว่าจะเป็นประโยชน์อย่างมากทีเดียว ถ้าเราจะเริ่มต้นแต่ละวันด้วยการอธิษฐานภาวนาต่อพระเยซูเจ้าว่า **“ข้าแต่พระเยซูเจ้า โปรดช่วยข้าพเจ้าให้ตระหนักอยู่เสมอว่าไม่มีปัญหาใดที่ข้าพเจ้าจะเผชิญในวันหนึ่งที่พระองค์และข้าพเจ้ารวมกันแล้วไม่สามารถจัดการแก้ไขได้”** นี่แหละคือวิธีการหนึ่งที่จะทำให้เราแต่ละคนรู้สึกว่าแอกของพระเยซูเจ้าที่เราแบกไว้ในแต่ละวันนั้นอ่อนนุ่มและภาระที่พระองค์ทรงมอบหมายให้เราทำนั้นก็เบา **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**